

[Dahlgaard.]

pengeomsætning og kreditgivning. Lovforslaget, som vi beskæftiger os med i dag, lægger denne bemyndigelse hos økonomiministeren, og det er jo ikke det samme. Det er i særdeleshed ikke det samme i betragtning af, at der består en så omfattende og principiel uenighed mellem økonomiministeren på den ene side og Nationalbanken på den anden side om muligheden og hensigtsmæssigheden af selektive indgreb.

Jeg har under første behandling og under udvalgsarbejdet interesseret mig for de muligheder, som lovforslagets § 1, stk. 2, sidste punktum, indeholder for vilkårlig forskelsbehandling mellem erhverv og erhvervsvirksomheder, som står i indbyrdes konkurrenceforhold til hinanden. Der kan ikke være tvivl om, at sådan som disse bestemmelser er formulert, giver lovforslaget mulighed for at diskriminere f.eks. til fordel for postgirokontoen, f.eks. til fordel for Arbejdernes Landsbank—hvis man nu skulle få den idé. Der er ikke noget i lovforslagets ordlyd, der hindrer dette. Der er ikke tvivl om, at man med loven i hånd kan diskriminere mod muret byggeri til fordel for andre byggetoder. Socialistisk folkeparti lægger da heller ikke skjul på, at selektiv kreditpolitik selvfølgelig er indkørselsporten til vidtgående detailreguleringer og forskelsbehandlinger inden for det økonomiske liv. Det er netop det, der er meningen, og det siger socialistisk folkepartis repræsentanter ganske klart; de gjorde det bl.a. her under første behandling for et par dage siden.

Ministeren har i et svar til mig om dette spørgsmål sagt, at det ikke er hensigten at foretage nogen afvejning mellem de enkelte erhvervs og virksomheders kreditværdighed, ligesom der heller ikke er grundlag for nogen diskriminering mellem danske og udenlandske producenter og leverandører. Endvidere konkluderer økonomiministeren, at der derfor ikke er behov for i selve lovteksten at give udtryk for, at en regulering af kreditforholdene skal være neutral over for erhvervene og de enkelte virksomheder, men, tilføjer ministeren så: det kan måske være rimeligt at tage en bemærkning om spørgsmålet op i betænkningen vedrørende dette lovforslag.

Jeg havde egentlig ønsket, at økonomiministeren selv havde prøvet på at udforme en

bestemmelse, der mere præcist afgrænsede, hvad det egentlig er for bemyndigelser, der er ønske om at få. Nu hører vi hr. Erling Olsen sige, at det er brede kategorier af udlånsformål, der skal være genstand for bestemmelser, altså ikke nogen detailregulering; vi har i og for sig ikke hørt en lignende udtalelse fra økonomiministerens side. Men rent bortset fra det er der jo større virkning i de bestemmelser, der står i en lov, end i de bestemmelser, der står i en betænkning, eller de bestemmelser, som fremgår af, at vi diskuterer tingene her fra folketingets talerstol.

Hvorom alting er, er det selvfølgelig bedre, tingene står i en betænkning, end om de ikke står nogen steder, og derfor vil vi nok i udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling interessere os for at få præciseret disse ting.

Man vil forstå, at det radikale venstre ikke kan medvirke til at gennemføre dette lovforslag. Man vil måske også forstå, at vi ligesom andre borgere i dette land har en vis interesse også i lovgivning, som vi ikke medvirker til at gennemføre, og at vi derfor nok mener at være berettigede til at frembære ønskemål om præcisere bestemmelser på vigtige områder selv i lovgivning, som vi ikke medvirker til at gennemføre.

Ømann: Jeg vil gerne nærmere have anvist af det ærede medlem hr. Dahlgaard, hvor man i udtalelser fra SF kan påvise at vi har ment denne lov kunne bruges til en detailregulering.

Men i øvrigt har der jo fra bankside været reaktioner på dette lovforslag. Jeg er fuldstændig uenig med hr. Dahlgaard om, at Nationalbankens reaktion skulle være det samme som en nedsabling af forslaget. Jeg synes, at når man ser Nationalbankens bemærkninger sammenholdt med den skrivelse, der er kommet fra Danske Bankers Fællesrepræsentation, er der en ensartethed i tonen, som er ganske forbløffende, når man ved, at den ene part drejer sig om private forretningsbanker og den anden part drejer sig om Nationalbanken, som har til opgave at opretholde et ordentligt kreditvæsen og pengevæsen og i nogen grad at styre disse privatbanker. Der er en enighed dér, som man næsten kan betegne som en bankjargon.